

SpankBoy: TRENÉR

Asi v mých devíti letech jsem si oblíbil volejbal. Bylo to na dovolené na jihu Čech, kam jsme s rodiči jezdili každé léto stanovat. Bylo tam volejbalové hřiště, no tedy spíš takové malé hřiště na okraji lesa, ze všech stran lemované stromy.

Tehdy jsem si ho tedy moc neužil, protože jsem byl malý, síť byla vysoko, když jsem si chtěl zahrát, musel jsem ukecávat ostatní děti, aby šly hrát a pak zase prosit dospělé, aby nám dali síť níž, do čehož se jim nikdy nechtělo. Občas mě dospěláci nechali, abych hrál s nimi a když měli pocit, že „zrovna o nic nejde“, nedávali mi nijak najevo, že jim nejsem rovnocenným spoluhráčem nebo soupeřem. Většinou však mé snahy o hraní končily pinkáním s ostatními dětmi, tedy alespoň s těmi, které se mi podařilo přemluvit, někde na louce, a to nebylo ono.

Přibližně v mých dvanácti letech jsem se přihlásil do volejbalového oddílu. Nedaleko našeho bydliště jsem na plotě místního sportoviště viděl viset ceduli: HLEDÁME ŠIKOVNÉ CHLAPCE NA VOLEJBAL. Říkal jsem si: proč to nezkusit, volejbal byl asi jediný sport, který mě aspoň trochu lákal, na všechny ostatní jsem byl úplně dřevo, pohybově celkově nešikovný. Navíc v těch letech jsem se cítil tak trochu méněcenný, že se nevěnuju žádnému sportu, protože ve škole, ve třídě, snad každý z kluků nějaký sport dělal, což v dětském kolektivu tehdy znamenalo určitý kredit.

Jenže má volba se brzy ukázala ne moc šťastnou. Ten oddíl, do kterého jsem se přihlásil, byl nejlepší ve městě. Všechny zápasy vyhrávali. Navíc byli tak dobří, že už ani netrénovali. Nepotřebovali to. Jen vyhrávali zápasy. Jenže já trénovat potřeboval. Místo toho jsem se však ocitl rovnou s nimi na zápase. To se ví, že jsem jim to pěkně kazil. A že mi to dávali náležitě najevo. Byl jsem tam někým, kdo je jen do počtu, kdo je tam trpěný, kdo je tam jen proto, aby mohli hrát zápas, když se jich zrovna sejde o jednoho méně. Rozhodně jsem se tam necítil dobře. Při těch zápasech jsem byl kolikrát už tak vystresovaný, že jsem se bál odehrát míč, abych to náhodou nezkazil, což opět spustilo vlnu nevole ostatních vůči mně. A když po mně největší čahoun z družstva hodil kamenem, se slovy ať už tam nelezu, řekl jsem si, že bude asi fakt nejlepší, když tam chodit nebudu, protože to nic nedává mně ani jim.

Ale zase se mi nechtělo ten volejbal úplně opustit. Přemýšlel jsem, jestli to nezkusit jinde. Z těch zápasů jsem znal i jiné týmy ve městě. Jeden byl obzvlášť slabý, byl na druhém konci města, a ti borci, které jsem opustil, ho většinou nenechali uhrát jediný bod. Přezdívali jim saláti a pokud jim nedali takzvaně kanára, považovali to za prohru – což se mnou se jim několikrát stalo a dali mi to náležitě sežrat.

Řekl jsem si, že to u nich zkusím. Vlastně tím nic neriskuju. Dojel jsem se tam zeptat, jestli by nepotřebovali ještě jednoho hráče, což uvítali. Trenér byl bodrý chlapík se silnými brýlemi a červeným nosem. Absolvoval jsem s nimi první trénink a cítil jsem, že mezi ně určitě zapadnu. Panovala tam úplně jiná atmosféra než u těch sice úspěšných, ale jinak velmi namachrovaných týpků v tom předchozím oddílu. Jen jsem musel svést boj s rodiči o tramvajenku, protože tréninky se odehrávaly na opačném konci města a rodiče nějak nechápali, proč chci jezdit trénovat tak daleko, když mám svoje družstvo za rohem, navíc takové dobré.

Brzy jsem zjistil, že mě moje intuice nezklamala, kluci byli skvělí, a přestože většinou prohrávali, bavilo je to a brali to sportovně. Já přestal být „tím do počtu“, naopak jsem si postupně vydobyl docela dobrou pozici v týmu, po půlroce jsem už začal patřit mezi ty lepší. Trávili jsme spolu čas i jinde, v létě jsme jezdili na tábory, přes rok na výlety.

Jako tým jsme se ale moc nezlepšili a již nedlouho po mém příchodu do týmu jsem tušil, co je toho možnou příčinou. Borek, tak jsme říkali trenérovi, dost holdoval alkoholu, takže nás často nechával na trénincích bez dozoru, šel se kamsi občerstvit, případně se vrátil s pár lahváči nebo plechovkami a jen sledoval dění, moc nás

netrénoval. Nebylo tedy divu, že tam občas panovala velmi uvolněná atmosféra. Trénovali jsme jen dokud nás to bavilo, pak jsme vymýšleli různé „chujoviny“. Navíc jsme byli také ve věku, kdy jsme měli potřebu stále častěji zkoušet zakázané ovoce, není tedy divu, že se mezi námi začaly objevovat i cigarety a alkohol, později i nějaká ta „travka“.

Vše nakonec vyvrcholilo tím, že jsme se po tréninku, ačkoliv částečně i během něho, opili, navíc jsme všichni přišli pozdě domů – mobilní telefony tehdy neexistovaly, rodiče nám tedy nemohli zavolat a nás ani nenapadlo dát o sobě vědět – a byl z toho tuze velký průšvih: Borek byl okamžitě zbaven trenérství a nám byly zrušeny všechny tréninky do doby, než se najde nový trenér. Co ale tehdy existovalo hojně, byly tělesné tresty, takže se to patrně u nikoho z nás doma neobešlo bez výprasku, a co víc, také bez domácího vězení, minimálně na čtrnáct dnů.

Bylo nám to samozřejmě líto, už jsme si na sebe zvykli, byli jsme jinak skvělá parta kamarádů, a chybělo nám i to hraní, i když jsme nebyli žádní šampióni.

Ale asi za šest týdnů nás začali obvolávat, že budeme mít nového trenéra a že kdo chce ve volejbalu pokračovat, má přijít příští středu na trénink.

Přišli jsme samozřejmě všichni, i když ne všichni včas. Na hřišti nás čekal urostlý chlapík, představil se nám jako Bruno. Byl viditelně mladší než Borek, také nevykazoval žádné stopy nezdravého života, naopak, jeho vysportované tělo mluvilo za vše. Ani jako chlap nebyl k zahození, klidně by mohl zdobit obálky časopisů.

„Jste tu všichni?“ změřil si nás přísně.

„Ještě tři chybí,“ odpověděl Zdeněk. „Petr, Standa a Milan.“

„Mají ještě tři minuty,“ konstatoval Bruno. „Vy si zatím oblíknete dresy, zbyly mi z předchozího oddílu, který jsem už nestihl zachránit, nestačili se je ani obléct. Každý ať si najde svou velikost, kdyby někdo tu svou nenašel, ještě doobjednám.“

Rozdělili jsme si dresy a snažili se najít každý svou velikost. Dopadlo to docela dobře, jenom Romanovi byl dres trochu těsný, byl z nás největší a nejstatnější. Dresy byly žluto-modré, trika bez ramínek, což nebylo moc obvyklé. Krátké trenky končily v horní třetině stehů. Bruno měl pravdu, dresy byly opravdu nové, nenošené, na některých ještě zůstala cedulka z výroby.

Takto nově oblečení jsme museli všichni nastoupit do řady na trávu před hřištěm. Tedy úplně všichni jsme nebyli, stále chyběl Petr, Standa a Milan. Bruno nás začal informovat o tom, jak budou probíhat tréninky a co od nás očekává. Také že nechce vidět na hřišti žádné návykové látky, tedy žádné cigarety, nebo dokonce alkohol. O ničem dalším, co už se mezi námi také vyskytlo, raději nemluvil. Dále nás poučil, že nebude rozhodně tolerovat pozdní příchody.

Právě když o nich mluvil, prošli brankou u hřiště Petr se Standou a Milanem. Houpavým krokem se k nám blížili, jako kdyby se nic nedělo. Dívali se na nás velmi překvapeně, protože jsme byli oblečení v dresech, Bruno samozřejmě také neznali.

„Máte zpoždění, pánové!“ poznamenal přísně Bruno. Kluci na celé to dějiště koukali s otevřenou pusou a nebyli schopní slova. „Jděte si obléct dresy, jsou v šatně. A dělejte rychle, budeme mít spolu jednání!“

„Říkal jsem, že nebudu tolerovat žádné pozdní příchody a že je budu trestat. Co myslíte, jaký by si ti tři zasloužili trest?“ zeptal se řady nastoupených kluků Bruno.

Kluci se ale jen zaraženě dívali a neříkali nic.

„No tak, nestydíte se, co by si zasloužili?“

„Kliky,“ ozval se Pepa.

„Správně,“ pochválil Bruno. „Co ještě?“

„Žabáky, sklapovačky,“ radili další kluci.

„Tedy nějaké cvičení,“ souhlasil Bruno. „To je dobré, potrestá je to, a ještě jim to prospěje.“

Mezi tím už ze šatny dorazil Petr, Standa a Milan.

„Tak pánové, přišli jste o mou úvodní řeč. Kluci vám jistě poví, jaká pravidla tady budou od nynějška platit. Pozdní příchody netoleruji a trestám. Přišli jste pozdě o 15 minut. Jistě souhlasíte, že za svou nedochvilnost zasloužíte trest...?“

Všichni tři výtečníci působili poněkud zaraženě, přece jen na tak striktní pravidla nebyli do teď zvyklí. Nakonec ale souhlasili, že za pozdní příchod si trest zaslouží.

„Dobře,“ rozhodl Bruno. „Za každou minutu uděláte 5 kliků, 5 sklapovaček a 5 žabáků.“

Klukům se moc nechtělo, ale věděli, že s trestem souhlasili a považovali by za zbabělé ho nepřijmout. 75 kliků, 75 sklapovaček a 75 žabáků bylo pro ně docela dost i během tréninku, přece jen Borek tak náročný nebyl, obvykle stačila krátká rozcvička, pak jim hodil míč a poslal je na hřiště, s tím, že je občas korigoval z lavičky, na níž strávil celý trénink, s hadrovou taškou u nohou, v níž zvonily lahváče.

Kluci se tedy pustili do kliků, dvacet jich dali všichni bez nejmenších problémů, ale pak už postupně u všech přestávaly kliky vypadat podle Borkových představ. „Pořádně! Tohle jsou kliky? Napnuté nohy, neprohýbáme se v zádech a pěkně až na zem!“ zlobil se.

Chybělo ještě každému mezi dvaceti a třiceti kliky, když Borek rozhodl: „Dost, to stačí, vidím, že potřebujete ještě hodně zvyšovat tělesnou kondici! Posledních 25 vám nepočítám! A teď sklapovačky! Nohy budou pevně na zemi!“

To už se chlapcům dařilo lépe, ale po nějakých dvaceti, třiceti sklapovačkách už ne všichni dokázali udržet nohy na zemi. Borek vybral tři kluky z naší čekající řady: „Jděte jim držet nohy! Tohle nejsou sklapovačky!“ S cizí pomocí tedy všichni tři dokončili zbylé sklapovačky na požadovaných 75. Následovalo 75 žabáků. Ani ty nezvládli všechny, zato ale vcelku pobavili zbytek kluků stojících v řadě a čekajících, až si ti tři výtečníci splní trest.

„Nesplnili jste ani jeden trest celý. Budete muset víc makat, a to platí pro všechny!“ rozhodl Borek. Pak se obrátil ke třem udýchaným potrestaným: „Tak co? Budete ještě chodit pozdě?!“

„Nebudeme,“ odpověděli Petr, Standa a Milan skoro sborem.

„A co ostatní kluci, co přišli včas, jak k tomu přijdou, že musí čekat až přijdete a až si splníte trest?“ ptal se Borek.

Kluci jen oddychovali a neříkali nic.

Borek zalovil v batohu, který měl položený u lavičky a vyndal z něj, pro kluky zatím podivnou, věc. Bylo to lakované dřevěné pádelko s dírami. Plochá část byla asi třicet centimetrů dlouhá a asi patnáct centimetrů široká. Rukojeť mohla být dlouhá přibližně patnáct, možná dvacet centimetrů. Borek chodil před tou naší nastoupenou řadou a zblízka nám pádelko ukazoval: „Tahle věcíčka mi pomohla zachránit už nejeden oddíl. Myslím, že mi pomůže zachránit i ten váš!“

Moc jsme nechápali, ale tušili. Navíc naše pubertální zvědavost v nás vzbuzovala přinejmenším velkou pozornost tomu, co se právě dělo.

„U kluků vašeho věku je právě tohle dost podstatný nástroj motivace. Tedy pokud se používá, dostávají se výsledky. Dalo by se říct, že je vlastně kouzelný!“

Dívali jsme se na to představení a zmocňovala se nás zvědavost, ale zároveň možná i trochu strach.

„Souhlasíte, že tenhle kouzelný nástroj budeme používat i u vás, aby nám pomohl utužit disciplínu a zlepšit výsledky?“

Možná trochu přihlouple jsme se na něho dívali a culili se. Nikdo se neodvážil nic říct, nebo jsme asi ani nevěděli co říct.

„Neslyším. Nemá na to nikdo z vás žádný názor?“

„Souhlas,“ ozval se Roman a zahihňal se, protože ta situace se i jemu přece jen zdála trochu trapná.

„Vida, první odvážlivec!“ pochválil Romana Bruno. „A co ostatní? Nic?“

„Souhlasíme,“ přidávali se i ostatní.

„Neslyším!“ provokoval Bruno. „Nahlas!“

„Souhlasíme!“ znělo celou naší řadou.

„I vy tři?“ obrátil se Bruno k Petrovi, Standovi a Milanovi.

Kluci byli trochu zaražení, přece jen se ocitli v pozici opozdílů a právě potrestaných, ale přidali se k ostatním: „Jo, souhlasíme.“

„Myslím, že je čas na praktickou ukázkou,“ rozhodl Bruno. A promluvil ke třem opozdílům: „Nesplnili jste svůj trest. A ostatní na vás navíc museli čekat. Uznáváte, že mají právo vás za to potrestat?“

„Asi jo,“ připustili kluci.

„Dobrá,“ pokračoval Bruno a promluvil k naší nastoupené řadě: „Za to, že jste na ně museli čekat, má teď každý z vás právo každému z nich třechnout jednu přes zadek.“ Podal pádélko prvnímu v řadě.

„A vy se ohněte!“ přikázal hříšníkům.

Kluci se ohnuli a vyšpulili na nás zadky. Ivanovi, který stál hned první v nastoupené řadě, podal Bruno pádélko. Na Ivanovi bylo vidět, že je mu to trochu trapné, že se i stydí, přece jen byla to zvláštní a nečekaná situace, a on navíc měl vyplácet jako první.

„Každému z nich pěkně jednu přes zadek!“ nabádal Bruno.

Ivan se rozpřáhl, ale zase ne moc, přece jen nevěděl, jak moc to s tím bolí a nechtěl být zlý. První rána přistála na zadku Milanovi. Ten nedal nic najevo, tedy aspoň ne pohybem, do obličeje mu Ivan neviděl. Pak přišel na řadu Standa. Tady už byl Ivan odvážnější a plácl ho trochu víc. Stejně tak tomu bylo i u Petra. Pak předal pádélko dalšímu v řadě.

Když se pádélko dostalo ke mně, už byla atmosféra o hodně uvolněnější, kluky to bavilo čím dál víc a užívali si to s pobavením. Tedy hlavně ti, co vypláceli, Petr, Standa a Milan jenom zatínali zoubky a čekali, až to skončí. Vzal jsem pádélko do ruky, bylo docela těžké na svou velikost, povrch byl lakovaný, dokonale hladký. Tehdy jsem ještě nevěděl, i když možná tušil, že jednoho krásného dne přistane i na mém zadku. Co jsem si však ještě připustit nedokázal, že s ním dostanu na holou, a už vůbec jsem netušil, že právě ten hladký a přílnavý povrch způsobí, že to s ním bude na holém zadku pekelně štípat.

Zatím jsem ale mohl úvahy nechat úvahami a zhostit se úkolu. Pádélko bylo dost velké a naše klukovské zadky dost malé na to, aby bylo možné zasáhnout obě půlky zadku naráz. Dal jsem si tedy záležet, aby to tak bylo a aby si obě stejně a dosyta užily. Plác Milanovi, plác Standovi, plác Petrovi.

Předal jsem Pádélko Romanovi. Ten se celou dobu uculoval a bylo vidět, jak se těší, až si také plácne. A také že si to řádně užil: plácl Milanovi takovou, že ten poskočil vpřed, s nechtěným tlumeným aúúú. Ani Standu neošidil. Toho trefil na spodní část zadku, na rozhraní hýždí a stehén. Zřejmě ze své vlastní zkušenosti, když dostával doma, věděl, že právě tam to pekelně bolí. Standa reagoval dost značným syknutím, ale jinak se ovládl. A nakonec si řádně smlsl i na Petrovi, který také nevydržel zůstat stát na místě. S dosti hlasitým úúúh poskočil vpřed.

Romana to evidentně bavilo. A nebylo to vidět jen v razanci těch úderů, ale také na poněkud těsných trenkách jeho dresu. Všiml jsem si už dávno, že je dobře vybavenej, sprchovali jsme se společně, ale vzrušeného jsem ho nikdy neviděl, bylo mi jasné, že v pohotovostním stavu to musí být pořádně macek!

Od té doby pádélko v našem oddílu zdomácnělo. Používalo se vždy, když nastal nějaký problém s disciplínou. Ne, když jsme prohráli zápas. To s námi Borek rozebral situace a radil nám, na co se máme zaměřit a čeho se

vyvarovat, co je potřeba trénovat. Ale běda, když se snažil někdo zašít, nepřijít, nebo, nedej Bože, donesl na hřiště nějaké cigarety, pivo, nebo hulení. To pak bylo zle.

Postupně jsme se zlepšovali, dokonce jsme jednou porazili i ty šampióny z mého předchozího oddílu, to bylo slávy! Borek byl na nás sice přísný, ale zároveň byl spravedlivý. Trestal za lajdáctví, ale odměňoval za úspěchy. Například nás každý pátek bral do bazénu nebo do sauny, aniž bychom za to museli cokoli platit. Měl styky v místních lázních a uměl to zařídit.

Také jsme už dávno přestali být starším žactvem a stali se dorostenci. Chodili jsme na střední školy, dva z nás museli oddíl opustit, protože studovali daleko od našeho města, bydleli na internátech a nemohli by se tak účastnit tréninků.

A pak se stala ještě dost nečekaná věc – Borek nastoupil u nás na střední škole jako tělocvikář. Bylo to pro mě dost nepříjemné, protože v oddíle jsme mu směli tykat, kdežto tykat učiteli tělocviku se mi moc nechtělo, vlastně jsem se ani moc před spolužáky nechlubil, že se s Borkem znám. Snažil jsem se ho, pokud možno, neoslovovat a cítil jsem se dost nejistě. Nebyl jsem však jediný z našeho oddílu, kdo chodil na tuto školu, chodili sem ještě dva kluci, i když do jiných tříd, jeden dokonce o rok níž. O našem tělocvikovi jsem byl tedy v té nejistotě sám.

Navíc tu byl ještě další důvod, proč jsem nechtěl, aby spolužáci věděli, že Borek je právě mým trenérem volejbalu: měl totiž ve škole pověst, že je gay a byl jsem přesvědčen o tom, že bych se jistě neubráníl hloupým poznámkám spolužáků.

Po jednom (mimochodem prohraném) zápase nás Borek vzal zase do sauny. Na tom se nezměnilo nic, naopak se to už stalo jakýmsi rituálem. Co se ale změnilo, a to podstatně, že Borek o některých z nás víc věděl: například jak si ve škole vedeme, jestli jsme se někde ulili, nebo jestli chodíme tajně kouřit na školní dvůr. Věděl, že disciplínu, kterou držíme při trénincích, ve škole rozhodně nemáme.

Seděli jsme, jak jinak, nazí, ručníky složené pod našimi zadky, kdo byl alespoň jednou v sauně moc dobře ví, jak takové rozpálené dřevo dokáže pálit do zadku.

„Dneska jste se moc nevyznamenal,“ konstatoval Borek. „To by mi ani tak nevadilo, nedá se pořád vyhrávat, ale zdá se mi, že to nějak poslední dobou flákáte. Co, Standa, kde jsi byl včera?“

„Včera jsem nemohl. Musel jsem s babičkou pro sazenice, sama by je neunesla a jsou tam jenom ve středu, tak co jsem měl dělat...“ hájil se Standa.

„No, to je možná pravda, že jsi byl pro sazenice, ale v době tréninku jsi už byl dávno zpátky, jestli se nepletu,“ odhalil ho Borek.

„No...“ soukal ze sebe Standa.

„Vím to. Protože tě jenom tak náhodou někdo potkal a řekl mi to, víš?“

„Kdo?“ chtěl vědět Standa.

„To je úplně jedno, na tom nezáleží,“ usadil ho Borek.

„Možná jsem byl zpátky dřív,“ připustil Standa.

„Já bych řekl, že určitě,“ uzavřel Borek. A pokračoval: „Taky ve škole chodíte pořád hulit na dvůr. A dokonce máte neomluvené absence, vid', Romane?“

„To bylo jenom jednou, a už je to OK, donesl jsem omluvenku,“ vysvětloval Roman.

„Mně se zdá, že to pádýlko už na vás nestačí, že byste potřebovali jinou disciplínu, co Jirko?“ adresoval dotaz mně. „Vy byste potřebovali rákosku, ne pádýlko, ta by na vás platila! Schválně, pochlubte se, kdo z vás dostal někdy rákoskou?“

Bylo ticho. Nikdo nedostal, nebo to nikdo nepřizná?

„To já dostával rákoskou už od dvanácti. Na holou, většinou na nahato. A nemůžu říct, že by mi to nějak ublížilo. Naopak, nebyl bych zdaleka tam kde jsem, kdybych nedostával!“

Mezi námi vládlo stále ticho, ale také něco dalšího. Byli jsme ve věku, kdy nám působilo sexuální vzrušení kdeco a účastnit se takové debaty hromadně a nazi, to někteří z nás nebyli schopni úplně ustát. S některými z nás to neudělalo vůbec nic. Zato někteří jiní, se marně snažili skrývat svoje vzrušení. Přikrýt se nebylo čím, schovat se nebylo kam. Borek to dobře věděl a pokračoval: „Když jsem byl ve vašem věku, dostal jsem kolikrát tolik, že jsem si týden nemohl sednout. Je to velká škoda, že jste to nikdy nezažili, myslím, že většině z vás by to jenom prospělo!“

Jediná možnost byla položit si lokty na kolena a inkriminovaná místa zakrýt předloktím. Jenže i to bylo marné. Borek už dávno věděl, kdo se prozradil a kdo ze všech nejvíc.

„Co ty, Romane? Prý máš nějaké problémy s matikou. Ale aby ti vystačily cigára, to si spočítat umíš, co?“ píchl si Bruno.

„Neumí,“ rýpl si Standa. „Každou chvíli somruje!“ za což sklídl salvu smíchu.

„Určitě od tebe, co?“ usadil ho Bruno.

„Já?! Na dvoře jsem nebyl už hezky dlouho! A matiku už mám částečně opravenou,“ hájil se Roman. „Ale je tady dost jiných, co by to potřebovali! Klidně bych si je vzal na starost!“ nabídl se.

„To je od tebe hezký,“ uznal Bruno. „Ale abys mohl trestat, musíš se nejdřív sám naučit disciplíně!“

Aha, tak takhle to je, pomyslel jsem si. Roman bych chtěl vyplácet. A okamžitě mi bleskla hlavou vzpomínka na první vyplácení pádýlkem, které si právě Roman nejvíce užíval v roli vyplácejícího.

„Myslím, že je na čase udělat nějakou pořádnou polepšovnu pro ty, kteří to nejvíc potřebují,“ konstatoval Bruno. „Co ty, Jirko,“ obrátil se na mě. „Fyzika za čtyři, z matiky možná reparát, co?“

„Vždyť je teprve pololetí,“ protestoval jsem. „Reparát můžu dělat možná o prázdninách, ne teď.“

„A to je právě to,“ vypočítával Bruno, „že když teď nedostaneš dostatečnou podporu, tak ten reparát na konci roku dělat budeš! A ty si přece nechceš nechat zkazit prázdniny, nebo snad ano?“

„No jo, když já jsem spíš humanitní typ,“ vymlouval jsem se.

„Humanitní typ...“ zamyslel se Bruno. „Mně se spíš zdá, že potřebuješ občas zmalovat zadek!“

Chtělo se mi říct, že má pravdu. Ale styděl jsem se – za co víc? Přiznat, že má pravdu, nebo za svoje vzrušení, které se už nedalo utajit? Jediné, čím jsem se utěšoval bylo, že jsem nebyl jediný, koho ta Brunova slova vzrušila.

„Z matiky a fyziky dávám doučování,“ nabídl se Bruno. „Kdyby měl někdo z vás zájem, nebo aspoň dostatek sebereflexe a uznal, že to potřebuje, jsem k dispozici. Jo, a tu rákosku, s kterou jsem dostával, mám pořád doma, ony ty klasické výukové metody jsou pořád neúčinnější!“

V tu chvíli mi blesklo hlavou, že po ničem jiném netoužím. O to víc jsem ale musel skrývat své vzrušení, o to víc mě deprimovalo, že se vlastně skrýt nedá.

Naskákali jsme do ledové vody, ta funguje spolehlivě. Byl tam venkovní bazének, voda jako břitva, trochu jsme tam blbli, ale ne moc dlouho, ono bylo to fakt studené.

A pak relax na lehátkách, ticho, byli jsme příjemně unavení a nikdo nic neříkal.

V šatně se nám slova vrátila, když se každý převlékal u své skříňky, ale o tom, co se probíralo v sauně, se nikdo nezmínil. Musel jsem na záchod, tak jsem si chvilku zdržel. Vrátil jsem se a v šatně už skoro nikdo nebyl. Dva kluci oblečení, co odcházeli a Bruno.

Byl jsem ještě nahý, vyndával jsem si věci ze skříňky, když se mě Bruno zeptal: „Tak co, Jirko, kdy přijdeš na doučování?“

„Doučování?“ ptal jsem se jako kdybych nevěděl, o co jde.

„No jasně, s tou tvou matikou a fyzikou musíme něco udělat!“ rozhodl Bruno. „A s rákoskou to půjde úplně nejlíp, to mi věř!“

Věřil jsem a ani jsem si nevšiml, jak jsem se zase prozradil. Opět mi stál jako kůl.

„Jsem rád, že tak hezky souhlasíš,“ pravil uznale Bruno, když si všiml mé nezvladatelné erekce.

„Kdy? A jak?“ ani nevím, jak to ze mě vypadlo.

„Přijď ke mně v úterý v pět odpoledne. To mám volno. Napíšu ti adresu.“

„Tak platí,“ odpověděl jsem mu zcela automaticky, jako kdyby podobná konverzace mezi námi probíhala každý den. Neprobíhala. Jenže moje skrytá touha přebila veškeré rozpaky a stud. Připadal jsem si jako v transu.

V pondělí před plánovaným úterním setkáním jsme měli tělocvik. Opět jsem se vyhýbal nadbytečnému kontaktu s ním, opět jsem se cítil nesvůj, opět jsem se vystříhal jakékoli snahy ho oslovit.

Ale po hodině... Prostě mi to nedalo: „Platí ten zítřek?“ zeptal jsem se nesměle.

„No jasně, už se na tebe těším,“ pronesl diskrétně a tiše, ale zároveň spiklenecky, Bruno. Pohledem si mě změřil od hlavy až k patě a v tu chvíli jsem nepochyboval, že se opravdu těší.

Úterý. S adresou na lístečku jsem vyhledal jeho byt. Bydlel ve starém cihlovém domě, páté patro bez výtahu, no jo, vždyť je to sportovec, pomyslel jsem si.

„Tak pojď dál,“ přivítal mě ve dveřích.

Myslel jsem si, že se budu cítit rozpačitě, přece jen tohle nebylo úplně standardní setkání, ale opět jsem cítil jakousi zautomatizovanost svého chování, nepřemýšlel jsem nad rozpaky ani nad studem, vešel jsem do jeho bytu, jako kdyby to byla každodenní rutina.

„Tak pojď dál,“ vyzval mě.

Rozhlížel jsem se po jeho bytě. Byl docela stroze zařízen. Jedna velká místnost s kuchyňským koutem, psacím stolem, knihovnou a válendou, barovou stoličkou v rohu (na co tady je?), a pak ještě pevný konferenční stůl, asi tak metr krát metr, nejspíš dubový a polstrovaná stolička.

Ten pokoj byl poměrně velký, ale na svou velikost v něm bylo velmi málo nábytku, skýtal tedy poměrně hodně prostoru.

A pak tam byla ještě jedna malá místnost, pravděpodobně myšlená jako ložnice (kterou Bruno evidentně nepotřeboval), kam jsem pořádně neviděl, ale zahlédl jsem tam boxovací pytel a činky, měl ji tedy nejspíš zařízenou jako posilovnu. Nakonec, Bruno na sobě asi hodně makal, bylo to na něm vidět a zřejmě moc nepotřeboval absenci intimity a nediskrétnost posiloven, kterých navíc tehdy moc nebylo.

Batoh s učením jsem nechal v předsíni.

„To si vezmi s sebou,“ poučil mě Bruno. „Budeš to potřebovat.“

Donesl jsem si tedy školní batoh do pokoje.

„Sedni si!“ vyzval mě, přátelsky, ale zároveň z jeho hlasu byla slyšet přísnost.

Rozhlédl jsem se dále po místnosti. V rohu stála jakási vysoká váza a z ní trčely rákosky. Myslí to asi fakt vážně, pomyslel jsem si.

„Pokud se chceš opravdu zlepšit, tohle je jediná cesta,“ konstatoval Bruno. „Při každé tvé návštěvě nejdřív zkontrolujeme tvé školní výsledky, potrestáme je a poté začneme s doučováním. Rozumíš?“

Rozuměl jsem. Jen jsem netušil, jak moc to trestání a následné doučování bude bolet.

„Máš u sebe studijní průkaz?“ zajímal se Bruno.

Ne, tehdy ještě neexistovaly školní on-line přístupy. Taktéž jsme již na střední škole neměli žákovskou knížku. Znamky ze všech předmětů se zapisovaly do studijních průkazů.

„Ano, mám,“ potvrdil jsem.

„Dobře,“ pochválil Bruno. „Tedy vždy začneme tím, že mi předložíš svůj studijní průkaz a já ho zkontroluji, ano?“

„Ano,“ souhlasil jsem.

„Budeš dostávat tresty za všechny známky, které jsou horší než chvalitebně, rozumíš?“ ujistil se Bruno.

„Ano,“ potvrdil jsem.

„A ještě něco,“ pokračoval Bruno. „Vždy, když budeš vědět, že je v tvém studijním průkazu, byť jen jediný, důvod k potrestání, při jeho předložení se svlíkneš do naha!“

To jsem úplně nečekal a moc se mi to nelíbilo.

„Co je?“ divil se Bruno. „V sauně se taky svlíkneš a tady ti to vadí? Jsme tu přece jenom samí chlapi,“ mrkl na mě spiklenecky Bruno.

„Nevadí,“ odpověděl jsem, i když tady jsem asi trochu lhal.

Položil jsem Brunovi svůj studijní průkaz na stůl.

„Aby to bylo fér,“ pokračoval Bruno, „potrestáme dnes jen tvůj minulý týden. Myslím, že asi nejsi úplně vzorný student a nerad bych ti udělal ze zadku nudličky,“ vtipkoval.

„Ano,“ souhlasil jsem.

„Tak tedy? Jak sis vedl poslední týden? Je tam nějaký důvod k potrestání?“ chtěl vědět Bruno.

„Určitě je,“ přiznal jsem neochotně.

„Tak? No? Odlož si!“ pobídl mě netrpělivě Bruno.

Sundal jsem si tedy mikinu, kalhoty, triko, ponožky a trenky. Stál jsem před Brunem nahý a cítil jsem se pěkně nejistě a trapně.

„Posad' se!“ vyzval mě Bruno. Sám seděl na polstrované židli u stolu, mě posadil na takovou malou kulatou stoličku, řekl bych, že patřila ke klavíru, ale ten jsem v jeho bytě nikde neviděl.

Bruno zatím listoval mým studijním průkazem.

„Takže vezmeme to hezky den po dni. Začneme pondělím. Za každou dobrou, kterou ve tvém studijním průkazu najdu, dostaneš deset ran. Za každou dostatečnou, kterou uvidím, dostaneš 25 ran. A konečně za každou nedostatečnou to bude 50 ran. Rozumíš?“

Rozuměl jsem velmi dobře, jen se mi těch ran zdálo strašně moc, na to, jaké jsem tam měl známky.

„Pondělí a úterý potrestáme řemenem, zbytek bude rákoskou,“ rozhodl Bruno.

Dále listoval mým studijním průkazem.

„Takže co máme v pondělí? Čtyřka z fyziky?“

Tu čtyřku jsem považoval za úspěch, snad mi pomůže nepropadnout, a najednou mám být za ni bit?

„Za čtyřku je kolik ran?“ zkoušel Bruno mou znalost jeho nově zavedených pravidel.

„Dvacet pět,“ pamatoval jsem si.

„Správně!“ zhodnotil Bruno. Za čtyřku z fyziky tedy dostaneš dvacet pět ran řemenem.

Vzal tu polstrovanou stoličku a posunul ji doprostřed místnosti.

„Ohni se přes ni!“ vyzval mě.

Ohnul jsem se. Moje pánevní oblast spočívala na stoličce, její příjemně měkká část mi hrála genitálie, vzrušení, které během rozmluvy s Brunem přišlo, ještě zcela neopadlo. Měl jsem chuť se o stoličku třít a vlastně tak onanovat.

„Tedy dvacet pět,“ připomněl Bruno. „A budeš si je hezky počítat!“

Dopadla první rána řemenem na můj zadek. Prásk! A štípalo to jako čert.

„Jedna!“ počítal jsem.

Pak druhá. A třetí!

Dělal jsem hrdinu. Když jsme se při trénincích lískali pádýlkem, nebo i když nám s ním dával Bruno, což bylo vždy horší, protože mezi sebou jsme měli alespoň malou snahu se navzájem šetřit – když bude někdo dávat pádýlkem silné rány, dotyčný mu to později, při první příležitosti, vrátí – vždycky se všichni snažili zachovat kamennou tvář. Nikdo nechtěl dát najevo bolest. I já se o to tentokrát snažil. Ale moc mi to nešlo. Čím trval výprask déle, tím víc jsem se musel přemáhat, abych nestépal, nebo rovnou nekřičel. Zatnul jsem zuby a snažil se to nějak vydržet.

„Dvacet dva! Aúúú! Dvacet třííí! Au! Dvact čtyři! Auau! Dvacet pět! Áuuu!“

„Postav se!“ vyzval mě Bruno. „Sedni si!“

Sedl jsem si zpět na tu klavírní stoličku a Bruno opět listoval mým studijním průkazem.

„Dvojka z dějepisu, to je v pořádku. Trojka z odborné přípravy? To je to tak těžké? Tedy za trojku máme kolik?“ dotazoval se Bruno.

„Deset,“ spočítal jsem.

„Dobrá, vstaň!“ přikázal mi.

Pak vzal tu kulatou klavírní stoličku, na které jsem předtím seděl a vyšrouboval ji ještě výš.

„Ohni se!“ přikázal mi.

Ohnul jsem se tedy přes tu stoličku. Zadek jsem měl vyšpulený směrem k Brunovi, byl dokonale připraven k dalšímu pokračování výprasku.

Bruno se rozpráhl a přišil mi první ránu z druhého trestu.

„Aááá! Jedna!“ Tentokrát to bolelo ještě víc než předtím. Navíc ta kulatá stolička se se mnou otáčela, já tak mohl zadečkem dalším ranám uhýbat. To ale Bruno nedovolil: „Nebudeš se otáčet do stran, jinak ti nebudu rány počítat a dostaneš je znovu, rozuměl jsi?!“

Rozuměl jsem. Ale za takových podmínek udržet pozici bylo velmi těžké.

„Sedm! Auauau!“

„Řekl jsem, že nebudeš zadkem uhýbat! Tuhle ránu ti nepočítám!“ napomenul mě přísně Bruno.

Přišil mi sedmou znovu. Prásklo to, štípalo jak čert, ale tentokrát jsem vydržel neuhnout.

„Deset! Au! Au!“

„Zůstaň ohnutý. Nebudeš vstávat, dokud ti neřeknu!“

„Ano,“ potvrdil jsem.

„Tak co tady máme dále?“ listoval Bruno dál mým studijním průkazem. „Pondělí máme splněné, co bylo hezkého v úterý? Čeština, slohová práce, za jedna. To ti chválím. Dvojka zeměpis, také dobře. Ale co ta matematika za pět? Písemná práce?“

„Ta se mi moc nepovedla,“ přiznal jsem.

„Řekl bych, že vůbec,“ konstatoval Bruno. „Máš ještě nějakou jinou nedostatečnou tenhle týden?“

„Myslím, že ne,“ přemýšlel jsem.

„Myslíš? Jak se tak dívám, jsem stejného názoru. Dobrá tedy, necháme potrestání té pětky až na závěr. Co tam máme dál? V úterý už nic, tak co středa? Biologie, čtyřka ze zkoušení, pěkné,“ zhodnotil Bruno. „Tedy bude to kolik a čím?“

„Dvacet pět,“ spočítal jsem.

„Ano, a jelikož je to už za středu, tak čím?“

„Rákoskou,“ špitl jsem, a nebylo mi v tu chvíli vůbec dobře, protože ten řemen bolel docela pekelně a čekal jsem, že rákoska bude mnohem horší.

Zůstal jsem přehnutý přes tu stoličku a Bruno vytáhl jednu tenčí rákosku z té vázy v rohu. Přistoupil ke mně a rozpřáhl se.

„Áúáúá! Jedna! AuAu!“

Štípala mnohem víc než ten řemen. A možná to bylo i tím, že jsem se jí víc bál. Nikdy předtím jsem rákoskou nedostal.

„Dvě! Auauau! Tři! Áááúau!“

Bruno mě rozhodně nešetřil. Měl jsem co dělat, abych se se stoličkou opět neotočil. Ale představa jediné rány navíc udělala své, byla to pro mě velká motivace.

„Ááááá! Dvacet čtyři! Áú! Áú! Dvacet pět! Auauau!“

„Tak to bychom měli,“ zhodnotil Bruno. „Vidím, že jinak ses docela snažil, ve čtvrtek jen dvojka z chemie. Ale co ten pátek, lajdáku? Matematika čtyři, fyzika opět čtyři, odborná cvičení tři? No, to se asi oba zapotíme!“

Dvě čtyřky a jedna trojka, to bylo dohromady šedesát ran. Jediné, co mě v tu chvíli uklidňovalo, že za ten týden už nic dalšího nemám. Zároveň jsem ale nedostal vyplaceno padesát za tu pětku, takže mě dohromady čekalo ještě sto deset.

Bruno tentokrát odsunul otočnou stoličku a přesunul doprostřed místnosti ten dubový, bytelný, konferenční stůl.

„Klekní si!“ vyzval mě Bruno. „Počkej dám ti polštářek pod kolena, ať to máš pohodlné.“

To bylo od něho velkorysé. V tu chvíli jsem ale neřešil, že by mě dřevěná deska stolku tlačila do kolen. Mnohem větší strach jsem měl o jiné partie.

„Chytni se za okraj,“ přikázal mi. „A napnuté ruce!“

Klečel jsem na stolku, rukama jsem se držel za okraj jeho desky. Byl jsem tak vlastně na čtyřech, ruce jsem měl napnuté.

„A záda prohnout!“ vyžadoval Bruno. „A vystrčit zadek!“

Prohnul jsem se jako kočka. Zadek byl vyšpulený a připravený.

„Budeš držet tuhle pozici,“ rozhodl Bruno. „Když ji neudržíš, nebudu ti ránu počítat a dostaneš za trest dvě navíc, rozuměl jsi?“

„Ano,“ rozuměl jsem.

Vyndal z vázy další rákosku, tentokrát byla o něco silnější a nejspíš i delší.

Rozpřáhl se a zasadil mi první ránu.

„Ááááúúúú!!!! Jedna!“ rákoska štípala jako čert, ještě víc než ta předchozí.

„Drž!“ korigoval Bruno mou polohu. Upravil mi prohnutá záda, aby byl zadek pořád vystrčený. „Dostaneš nejdřív deset za tu trojku.“

„Ano, dě... ááááúúúú!!!!“ ta rána přišla dřív, než jsem čekal. „Dvě! Auau!“

Bruno mě obešel z druhé strany a zasadil hned další.

„Aááá! Aááá! Á! Tři! Áúúú, čtyři! Pět! Auauauúúú! Šest! Ah-ah-áúúú! Sedm! Áúúú! Osm! Už ne! Áú áú!!!“

„Drž povídám, nebo to dostaneš celé od začátku!“ napomenul mě Bruno.

Napnul jsem ruce, prohnul se v zádech, jak nejvíc to šlo a vystrčil jsem zadek.

„Áúúúú! Devět! Auau! Aááá! Deset! Auau!“ dával jsem najevo svou bolest.

„Zůstaň, jak jsi, nehýbej se!“ přikázal mi Bruno. „Za chvíli budeme pokračovat.“

Oddychoval jsem. Zůstal jsem ve své pozici, na stolku, na čtyřech, prohnutý v zádech jako kočka a čekal jsem. Zadek mě pálil jako čert a zároveň jsem měl hrůzu z toho, co je ještě přede mnou.

„Připraven?“ zeptal se Bruno.

„Ano. Aáááúúúú! Jedna! Auau! Dva! Auau! Tři Áúú! Čtyři! Auau!“

Rány šly za sebou mnohem rychleji než při prvním výprasku. Bolest byla nesnesitelná, ale představa, že by výprask začal od začátku, kdybych se pohnul, byla tak děsivá, že jsem držel zadek vyšpulený a nehýbal se, možná o to víc, jsem ho nastavoval, čím víc to bolelo, abych s ním náhodou neuhnul.

„Dvacet! Auauau! Dvacet jedna! Áúú! Dvacet dva! Áááá! Dvacet tři! Au! Dvacet čtyřiiii! Dvacet pět! Au och au au!“

Zůstal jsem opět ve své „kočičí“ pozici, dokud mi Bruno neřekl, abych ze stolku slezl.

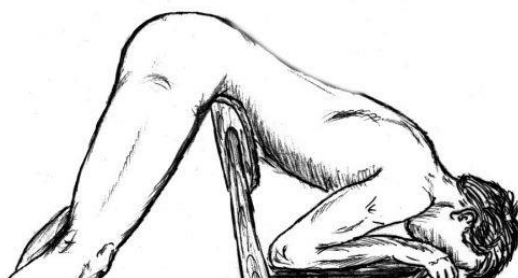
„Dej si ruce za hlavu a postav se do kouta,“ nařídil mi.

Zatím odtáhl ten masivní konferenční stůl kamsi stranou a na jeho místo postavil židli. Po chvíli mě vyzval, abych se přes ni ohnul. Byla otočená opěradlem ke mně.

Ohnul jsem se přes opěradlo židle a Bruno upravoval mou polohu: rukama jsem se musel držet za okraj sedáku, lokty položené na něm.

„Lokty budeš mít pořád opřené o sedák, jakmile je zvedneš, začne výprask znovu, rozumíš?“ ujistil se Bruno.

„Ano,“ rozuměl jsem.

Ocitl jsem se v dosti nepohodlné poloze. Opěradlo židle jsem cítil na podbřišku.

Bruno využil situace: „Napni nohy! A dej je víc od sebe!“ přikázal mi.

Nejdříve mi prstem projel mezi půlkami mého již dosti zbitého zadku, pak mi trochu promasíroval koule, a nakonec trochu pohonil mého, v tu chvíli již značně tvrdnoucího, ptáka.

Pak šel opět k váze a donesl další rákosku, řekl bych, že opět o něco silnější a možná i delší. Každopádně bolelo to s ní o dost víc než s tou předchozí.

Rozpřáhl se a švihl.

„Áúúúú! Jedna! Ááááá! Dvě! Auau! Tři! Auauau! Čtyři! Pěéééé! Šééééé! Áááá!“

S každým dalším výpraskem dopadaly rány na můj zadek rychleji a rychleji za sebou a každá z nich byla bolestivější a bolestivější, i když je možné, že jsem tu bolest už tak citelně nevnímals jako na začátku.

„Dvanááááá! Tři-třinááááá auau! Čtrnáct! A... Patnááááá! Áúúúú!“

Po patnácté ráně se Bruno na chvíli zastavil. Lokty jsem měl celou dobu pevně přitisknuté k sedáku, věděl jsem, že každá rána navíc by pro mě byla dalším utrpením.

„Postav se!“ nařídil mi Bruno.

Postavil jsem se. Bruno vzal židli a posunul ji o kus dál.

„Teď si lehni na zem! Na záda!“ přikázal mi.

Udělal jsem, co chtěl, ale ta poloha se mi zdála divná na to, abych mohl být bit přes zadek. Co má teď v plánu?

Bruno postavil židli obkročmo nade mne. Její zadní nohy spočinuly vedle mých žeber. Byla tedy otočena opěradlem směrem k mé hlavě. Sedák byl kdesi nad mým břichem.

„Zvedni nohy a vypni se!“ požadoval Bruno.

Vypjal jsem se jako kdybych dělal svíčku.

„A stehna na sedák!“ přikázal.

Tato poloha byla ještě nepohodlnější než ta předchozí. Ležel jsem pod židlí, ale jen horní částí zad jsem se dotýkal podlahy, stehna jsem měl pevně přitisknutá k sedáku, dával jsem tak všanc svůj vyšpulený zadek, zejména jeho dolní část, a také svoje chodidla, která trčela nahoru, rovnoběžně s opěradlem židle. Budu tedy bit přes chodidla?

„Zbývá ještě 10 ran z předposledního výprasku. Budeš hezky držet pozici, když ji neudržíš, dostaneš celých pětadvacet znovu, rozuměl jsi?!“ ujišťoval se Bruno.

„Ano!“ rozuměl jsem.

„Budeš počítat od šestnácté rány dál!“ požadoval.

Bruno dokončil výprask stejnou rákoskou, jakou ho začal. Ale nejen vzhledem k té nepohodlné pozici byly tyto další rány mnohem horší než těch patnáct předchozích.

„Áááááááááááá! Auau! Šestnáááááá! Au-ach-ach!“ nebyl jsem schopen zadržet své reakce. Rána totiž dopadla přesně tam, kde končí zadek a začíná oblast stehen. Věděl jsem, že právě tam jsou rány nejbolestivější, jednak z výprasků doma, kdy ve snaze uhnout dalším ranám jsem si naopak způsobil ještě větší bolest na těchto partiích, jednak mi jich už pár ušetřil Bruno během této mé návštěvy. Teď mi bylo ale jasné, že jsem tuto nepohodlnou pozici nezaujal z žádného jiného důvodu, nežli že mě chce být právě tam. Nestačil jsem si ani plně tu hrůzu uvědomit, když padla další rána.

„Áááááá! Au! Au! Au! Sedmnáct! Au! Au! Osmnáct! Ach! Ach! Áááááá! Devatenáct! Áááá! Áách! Dvacet! Auauauau!“

Křečovitě jsem se držel nohou židle a snažil se udržet stehna na sedáku. Bolest byla nesnesitelná. Bruno mi sázel silné rány a neomylně trefoval právě ta nejnepříjemnější místa.

„Dvacet jedna! Ááááuuu! Už dost prosíííím! Dvacet dva! Ááááá! Au! Dvacet tři! Pomaleji prosíííím!“

Jenže Brunovi se zpomalovat nechtělo. Švihal mě dál, jediné, čím jsem se utěšoval a díky čemu jsem ten výprask vydržel do konce bez uhnutí bylo vědomí, že mě čekají poslední dvě rány a bude konec. Tedy i když ne tak docela...

„Dvacet čtyři! Ááú-ach-ach! Dvacet pět! Áú-áú-áú!“

„Zůstaň, jak jsi!“ přikázal mi Bruno. Neodvážil jsem se neposlechnout. Ležel jsem dál pod tou židlí, se stehny přitisknutými k sedáku, lilo ze mě pot, snad pětkrát víc než při volejbalovém tréninku, a že nám v něm Bruno dával řádně zabrat! Ani jsem nepostřehl, že se Bruno vzdálil a vrátil se s dřevěným klekátkem, které položil do kouta.

„Vstaň!“ přikázal přísně. „Klekní si!“

Opustil jsem svůj „úkryt“ pod židlí a udělal jsem, co požadoval. Klekátko bylo vyrobené z dřevěných trojbokých hranolů, samozřejmě jejich hranami nahoru. Stále ze mě ještě lilo.

„Předpaž ruce!“ požadoval Bruno.

Předpažil jsem ruce a on mi na ně položil rákosku, s kterou jsem byl ještě před malou chvílí bit.

„Deset minut!“ stanovil mi dobu mého trápení klečením „na hrachu“ v koutě.

Zpočátku se mi to nezdálo tak zlé. To klekátko, jak vypadalo děsivě, zase tak moc netlačilo, rákoska byla lehoučká, udržet ji tedy na napjatých pažích nebyl zas až tak veliký problém. Jenže – s každou další minutou byly moje paže víc a víc unavené, rákoska začala „těžknout“, stejně tak moje kolena byla v čím dál větší nepohodě. Dostal jsem se do stavu, kdy jsem nevěděl, co přijde dříve, zda povolím ruce a rákoska mi spadne na zem, nebo zda zbaběle slezu z klekátko, protože ty hrany se mi dost zařezávaly do kolen a čím dál víc to bolelo.

Poslední minuta už byla neúnosná. Tedy nevěděl jsem, zda je to poslední minuta, protože jsem neměl k dispozici žádný časoměřič, spíš jsem se uklidňoval tím, že to každou vteřinu už musí skončit, že už to dál nevydržím, že určitě buď pustím rákosku, nebo slezu z klekátko a že mě to bude určitě stát něco navíc. Bruno mě z mých myšlenek vytrhl: „Za každou nedokončenou minutu na klekátko dostaneš pětadvacet rákoskou navíc na prdel!“ čímž dal reálný rámec mým domněnkám.

Nevěděl jsem, kolikátou minutu právě trpím, jen jsem doufal, že už je to ta poslední a budu co nevidět z této nezáviděníhodné pozice vysvobozen.

Nevím jak, ale vydržel jsem to. Byl jsem však rád, že už to skončilo, přestože mě čekal ještě další, snad už poslední, výprask za nedostatečnou.

„Postav se!“ přikázal mi Bruno. „A pojď sem!“

V ruce držel lahvičku s dezinfekcí: „Ošetřím ti zadek. Ohni se.“

Ohnul jsem se a Bruno mi nastříkal na zadek nějaký sprej, nevím, co to bylo, ale páliło to jako čert. Z toho jsem usoudil, že mám na zadku asi nějaké proseknutí nebo prasklé jelito, nejspíš na více místech, protože jinak by to určitě tak nepálilo.

Bruno přinesl stoličku, tu, co byla na vrchu polstrovaná. Byla vysoká asi jako židle, možná o malinko vyšší, ale neměla opěradlo.

„Ohni se!“ přikázal mi. „Za tu pětku dostaneš padesát ran, a protože jsi ji dostal v úterý, dostaneš řemenem. Rány si budeš počítat, když neudržíš pozici nebo se spleteš, začne výprask od začátku. Rozuměl jsi?“

„Ano,“ potvrdil jsem.

Zadek mě pálił ještě od předchozího výprasku, a hlavně od toho odborného ošetření dezinfekcí. Ale říkal jsem si, že těch posledních padesát už musím vydržet stůj co stůj, počítat snad také umím a pak už snad konečně budu mít všechno za sebou.

Práskla první rána, pak hned druhá a za ní třetí. Už nebyl čas na žádné áááách a ááááu, vyrážel jsem ze sebe číslovky jednu za druhou, i když jsem se ani tak neubráníł hlasitému oznamování své bolesti:

„Jed-na! Dva! Tři! Čtyři! Pět! Šest! Sedmm! Osm! Devěééét! Deset! Jedenáááct!...“

Bruno mě nenechal ani na chvíli vydechnout a tvrdě řemenem mřskal můj zadek. Řemen musel být dost těžký, byl dost tlustý a široký a po celé své ploše měl díry. Nevím, jestli to byla výhoda, protože byl tím pádem lehčí, nebo spíš nevýhoda, protože měl tak menší odpor a rychleji pleskal.

„Čtřicet pě...! Čtyř šest! Č... sedm! Čosm! Devět! Padesát! Áuauau!“

Zadek jsem měl po všech těch výprascích v jednom ohni. Byl jsem totálně zdecimovaný, ale byl jsem rád, že to mám za sebou.

„Zůstaň tak!“ přikázal mi Bruno.

Zůstal jsem, nakonec na nějaké rychlé vstávání jsem ani neměl energii.

„Ještě si na chvíli klekneš,“ rozhodl Bruno.

Klekl jsem si opět na klekátko do kouta, opět mi položil rákosku na natažené paže. Doufal jsem, že tentokrát už to nebude trvat tak dlouho.

„Byls dobrej,“ pochválil mě Bruno. „Nevěřil bych, že tolik vydržíš!“

„Děkuju“, vlastně jsem ani pořádně nevěděl za co. Byl jsem docela mimo. Držel jsem rákosku na natažených pažích, klekátko mě opět tlačilo do kolen, věděl jsem, že tentokrát to určitě těch deset minut nevydržím a doufal jsem, že na podruhé nebude tak náročný.

„Milan taky hodně vydržel,“ prozradil mi.

Milan?

„Milan od nás z oddílu? On tu byl?“ vysoukal jsem ze sebe a polilo mě horko. Dostat na zadek od svého trenéra, a ještě k tomu učitele tělocviku, to byla věc, o níž jsem věděl, že se s ní budu muset vypořádat a že to nebude jen tak. Jenomže on tam byl od nás ještě někdo???

„No jo, dokonce si přivedl diváka!“ zasmál se Bruno. „Tak už vstaň a obleč se.“

Poslední jeho věty mě natolik šokovaly, že jsem úplně zapomněl přemýšlet nad tím, jestli už mě víc bolí ramena od držení rákosky, nebo kolena od klečení.

„Koho?“ zajímal jsem se, protože najednou se mi ta situace zdála hodně nepřehledná a litoval jsem, že jsem vůbec souhlasil s tím, že k Brunovi půjdu a že jsem tam pak šel.

„Myslíš, že jsi byl jedinej, komu se v tý sauně postavil?“ poznamenal Bruno. „Zítra začneme s doučováním. A každý pátek budeme kontrolovat studijní průkaz. Vždy v pět odpoledne. Rozuměl jsi?“

„Ano,“ rozuměl jsem. Ale tak zbitý zadek teď mám a hned zítra přijdu znova? A v pátek? Vždyť to budu pořád jelita jak hrom!

Bruno, jako kdyby uhádl moje myšlenky, povídá: „Při doučování dostávat nebudeš. A další kontrola tvých studijních výsledků bude až příští týden v pátek. Tak se koukej snažit, ať si pak na ten zadek sedneš! Jo – a viděl jsem, že už včera ti tam něco přibylo, nějaká trojka, jestli se nemýlím, tu jsme dnes nepotrestali, protože nebyla v minulém týdnu. Takže prvních deset už máš jistých. No – snaž se. A využivej mojí ochoty ti pomoci s matematikou a fyzikou, tím si hodně ran ušetříš.“

Byl jsem zmatený. Nechápal jsem, co se najednou kolem mě děje. A vlastně jsem si ani moc nedokázal vysvětlit, proč jsem souhlasil s tím doučováním od Bruna. Už takhle jsem ho při tělocviku neoslovoval, protože mi bylo hloupé mu ve třídě tykat, a vykat jsem mu taky nechtěl, když jsme si na trénincích tykali. A najednou mi zmaloval zadek, a nejen to, ještě o tom nejspíš ví někdo další a někdo další, pravděpodobně a údajně Milan, dostal taky.

Další dny jsem byl zaražený ještě víc a nejraději bych se Brunovi úplně vyhnul. Následující den jsme naštěstí neměli tělocvik, to bych asi nedal, ale i tak, byl trénink. Nejradši bych tam vůbec nešel. Vážně jsem přemýšlel, co bych (si) udělal, abych tam nemusel. Vlastně by stačilo se na něco vymluvit. Jenže jsem věděl, že Bruno výmluvy nesnáší a prakticky vždycky je odhalí. Přemýšlel jsem, že si schválně něco zlomím, nohu nebo ruku, abych byl co nejdéle nemocný a nemusel jsem nikoho z nich vidět.

Ve škole jsem měl co dělat, aby si nikdo ničeho nevšiml: tvrdá dřevěná židle mému zbitému zadku moc neprospívala. Dával jsem si záležet, aby nikdo nic nepoznal, hlavně, když jsem si sedal.

Nakonec jsem si ale řekl, že na ten trénink půjdu. Věděl jsem, že na celé té věci nenesu vinu jen já, naopak to celé zinscenoval Bruno a kdyby se někdo dozvěděl, jaké „nadstandardní“ vztahy, udržuje se svými studenty, asi by měl z toho docela problém. Spoléhal jsem tedy, že se bude držet zpátky a nebude nic zbytečně ventilovat.

Trénink proběhl celkem v pohodě, přes den přece jen přestal můj zadek tolik bolet, už to bylo výrazně lepší, a myslím si, že ani během tréninku nikdo nic nepoznal.

Co mi ale dělalo starosti, byly sprchy po tréninku. Nemohl jsem tam nejít, to by bylo nápadné a vzbudilo by to ještě větší zájem ostatních kluků, protože by řešili, co se děje a proč jsem se sprchovat nešel.

Věděl jsem tedy, že do sprch musím, ale ten svůj zmalovaný zadek musím nějak skrýt. Schválně jsem se tedy loudal, abych zůstal ve sprchách poslední, nebo skoro poslední, měl tak boxík pro sebe a vyhnul se blbnutí ostatních kluků, které se ve sprchách běžně odehrávalo – přece jen, už jsme se znali dlouho a vzájemnou nahotu nikdo neřešil, naopak, i když se tam při těch našich nahých radovánkách někomu postavil, nikdo to nekomentoval.

Tohle ale bylo něco docela jiného, je rozdíl se o tom bavit, případně se při tom i vzrušit, a je rozdíl mít skutečně zbitý zadek, zvlášť tak důkladně, jak mi ho zmaloval Bruno.

Zvládl jsem se tedy osprchovat bez diváků. Pyšný na to, jak se mi to skvěle povedlo, jsem u své skříňky utíral do osušky, s tím, že se obleču, když...

„Čau Jirko!“ trhl jsem sebou leknutím. Do háje, Roman! Rychle jsem si osuškou zakrýval zadek. Neviděl nic?

„Co děláš dnes večer?“ překvapil mě otázkou, kterou mi nikdy před tím nedal, tedy nikdy se mi nezdálo, že by si mě všiml víc než ostatních kluků.

„Dneska?“ vlastně ani nevím, co mě rozhodilo víc, jestli ta Romanova otázka, nebo obava, jestli něco neviděl.
„Vlastně ani nevím...“ kličkoval jsem.

„Nešel bys se mnou do Kvěčka na panáka?“

Do Kvěčka? To je přece ten podnik, co... Nebo je to kec? A copak oni nám tam nalejou, když nám ještě nebylo osmnáct?

„Do Kvěčka?“ byl jsem překvapen.

„No!“ přisvědčil horlivě.

„No... Tak třeba jo,“ odpověděl jsem nejistě.

„Fajn, tak se v klidu obleč, počkám na tebe venku,“ spiklenecky na mě mrkl.

Co to má znamenat, pomyslel jsem si. Nerozuměl jsem tomu, proč mě někam zve, a navíc mi proběhlo hlavou snad všechno najednou, co jsem kdy slyšel o Kvěčku. Nacházelo se v nevzhledné budově, sídlil tam jakýsi Klub válečných veteránů, nebo tak něco. Mělo to zkratku KVV, odtud „Kvěčko“. A také tam byla klubovna s malým sálem, která patřila Socialistickému svazu mládeže. Večer se tam pořádaly diskotéky, nebo jen hrála hudba a lidi jen tak seděli a popíjeli. To jsem věděl od spolužáků ze třídy. Ale že by se tam mohly odehrávat nějaké, tehdy buď zakázané, nebo alespoň většinovou společností netolerované, záležitosti, tomu jsem moc nevěřil. Že to „Kvé“ mělo i jiný význam, jsem tehdy netušil, stejně jako že za pár měsíců přijde nějaká sametová revoluce a současný provozní ten klub o pár let později koupí a honosně, česky, přejmenuje na Q-club.

„Oni nám nalejou panáka?“ ptal jsem se zvědavě, když jsme se blížili ke Kvěčku.

„Dětem jako ty nenalejou, ale nám dospělejům už jo,“ vytahoval se Roman.

„Copak ty jsi dospělej? Je ti zrovna tak sedmnáct jako mně,“ nedal jsem se.

„Jenže mně nalejou a nic se neptaj, takže koupím a donesu ti, navíc tě zvu,“ uzavřel Roman.

Na to se nedalo nic říct. Navíc jsem to Romanovi věřil. Vypadal starší, než ve skutečnosti byl, měl vysokou, na svůj věk dost mohutnou, postavu, což výborně využil i ve volejbale, byl výbornej smečář, když byl na síti, vždycky jsme bodovali, svýma smečema přibíjel soupeřovy hráče k zemi.

Kvěčko bylo nacpané k prasknutí. Nebylo si kam sednout, tak jsme zůstali stát u barového pultu. Nemusel jsem ale pozorovat moc dlouho, abych viděl, že ty řeči o Kvěčku, které jsem slyšel, žádné výmysly nejsou: kluci, ale i holky, navzájem se tam k sobě měli docela slušně, až jsem se musel sám krotit, abych na ně necivěl. Roman přinesl dva panáky kořalky a dvě sodovky. Jak jsem stál u baru, tak mě zlehka poplácal po zadku, který byl ale po včerejším výprasku ještě hodně citlivý.

„Tak co, jak se jí daří?“ mrkl na mě.

Co? Komu?

„Tvoji prdelince,“ upřesnil Roman. „Bruno říkal, že jsi byl dobrej. Tak doufám, že ji neošidil a že dostala pořádně!“

On to ví?

„Škoda, že jsem včera nemohl. Moc rád bych se podíval. Milan dostal taky hezky!“ poznamenal Roman.

Aha, takže tos byl ty, ten divák! Asi nemohl přehlédnout moje překvapení.

U jednoho panáku nakonec nezůstalo, ale jelikož jsem jako „slušný hoch“ nebyl moc zvyklý pít, brzy jsem pocítil následky mého, tehdy ještě zákonem nedovoleného, pití. Po třetím jsem měl už docela dost, postupně už mi bylo jedno co mluvím – jaj, kdybych tak věděl, jak se budu zítra stydět!

„Nezajdem k nám?“ navrhl Roman.

„K vám?“ byl jsem upřímně překvapen, protože jsem tušil, že jeho rodiče by asi nebyli moc rádi, kdyby přivedl domů opilého kamaráda.

„Naši jsou na chalupě. Táta dělá dlouhý a krátký týden a máma je teď v domácnosti. Jak můžou, tak vypadnou,“ vysvětlil. „Myslíš, že bych mohl být teď tady, kdyby byli doma?“

„No jo, to bys asi dostal na zadek, co?“ přisadil jsem si, panáky udělaly svoje, a tak trochu jsem ztrácel zábrany.

„Hlavně abys nedostal ty!“ vrátil mi mou uštěpačnou poznámku.

„Sakra, vždyť já už měl bejt taky doma,“ uvědomil jsem si.

„Tak zavolej, že se zdržíš. Že máš doučování... Vždyť je to skoro pravda, nebo ne?“

„Asi jo,“ souhlasil jsem. „Zavolám z budky, mám nějaký drobný...“ Ne, mobily tehdy opravdu neexistovaly...

„Jo, a jen tak mimochodem,“ prozradil Roman, „mě doma moc nebijou, tedy možná kdysi jsem nějakou koupil, ale zato bych si moc rád plácnul!“ poplácal mě opět po citlivém zadku, až jsem se neubráníl syknutí.

Ale potvrdil mi tím mou domněnku, že má výprasky rád, ale raději by je dával, než dostával.

Zavola jsem domů, že se s Romanem učíme, dával jsem si hodně záležet na tom, aby nebylo poznat, že mám v sobě nějakou tu kořalku. Dostal jsem ultimátum být do jedenácti večer doma, mimochodem, už ani nevím, jestli se mi tehdy podařilo ten čas dodržet.

Co se tehdy dělo mezi mnou a Romanem u nich doma prozradit nemůžu, dal jsem Romanovi slib mlčení, a ten zatím pořád platí. Co je ale jisté, od té doby se toho u nás v oddíle hodně změnilo, hlavně mezi některými z nás, kluky, speciálně mezi těmi, u nichž Bruno pochopil, že jsou „šikovní“ i na jiné věci než na volejbal. Ale o tom až někdy příště...